

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

НАШІ МАЯКИ

АЛЛА ЦЯЦЬКО

Добре знають на мовно-літературному факультеті цю активну, ініціативну дівчину. Прибула вона до нас після закінчення Білоцерківського технікуму культосвітніх працівників, в якому вчилася, одночасно працюючи за фахом у міському театрі. Студентка 3 курсу українського відділу Алла Цяцько з перших днів перебування в інституті добре зарекомендувала себе серед товаришів по навчанню. Вона не тільки відмінно вчиться, а й сумлінно виконує найрізноманітніші громадські обов'язки. Організатор студентських молодіжних вечорів, одна з ініціаторок створення драматичної студії, комсомольський ватажок, Алла в усі починання, в усі заходи вносить той вогник, який зацікавлює, який притягує до себе інших. За це й шанують її, хорошого, прямого товариша, дівчину, неспокійну в кращому розумінні цього слова, комсомольці, обравши секретарем факультетської комсомольської організації.

В центрі уваги—навчально-виховна робота

Під таким девізом пройшли звітно-виборні партійні збори педагогічного факультету. І доповідач секретар партбюро О. Любченко, і ті, що виступали, говорили, що на факультеті багато зроблено для перебудови навчально-виховного процесу в світлі рішень XXII з'їзду КПРС та Закону про школу. Проте, як зауважив комуніст т. Прокопенко, недостатнім був контроль і допомога з боку партійного бюро кафедр у справі поліпшення наукової роботи викладачів. Виступ Е. Отверченко був при-

свячений недолікам в організації педагогічної практики, особливо безвідвізної. Декан факультету Д. Шелухін і секретар партбюро інституту М. Терещенко звернули увагу комуністів на необхідність корінного поліпшення самостійної роботи студентів.

Збори обрали партійне бюро у складі тт. Любченка (секретар), Корнійчука, Прокопенка, Введенської, Назарчук, Савченко, Білевича.

О. ДМИТРУК.

Так комсомольці не поступають

Він прийшов до нас минулого року. Цілиник, колишній комсомольський працівник. До того ж, коли дізналися, що він зіпсував зір, працюючи на тракторі, всі прониклися до нього не тільки повагою, але й співчуттям. Микола Чорновол, красивий, статний юнак, студент фізико-математичного факультету, сподобався всім. І коли одразу ж на початку навчального року він одружився, всі сприйняли цей факт схвально. Декого, правда, здивувало, що весілля не відбулося, що дізналися про одруження Миколи значно пізніше.

Проминув цілий рік. Весною до Чорноволова приїхала... перша його дружина; ще більше здивувалися після того, як вона прибула вдруге, вже на початку нового навчального року. Ось і розкрилося аж тепер.

Є у цій справі одно «але», на якому дуже наголошує Чорновол, а також ті, хто легко-важно ставиться до його вчинку. Микола з своєю першою дружиною не розписаний. Нагадаємо одразу, що жив він з нею аж 9 років, записав її обох дітей на своє прізвище, вся сім'я врядала його на навчання, не підозрюючи можливої підлості з боку чоловіка і батька. Цілий рік, вже будучи одруженим, він обдурював їх, надсилаючи теплі листи, користуючись матеріальною допомогою дружини, яка нічого не жаліла для чоловіка.

А розлучившись з першим чоловіком, стала наполягати на виконанні деяких формальностей від другого. Микола просто не приїжджав, а цього літа повідомив, що їде заробити грошей читанням лекцій від Товариства по розповсюдженню політичних і наукових знань. Нам невідомо, чи була в нього лекція на тему про радянську сім'ю, але що він розважив дві сім'ї — в цьому сумніву нема.

Тепер Чорновол заперечить все, навіть те, що він поступив аморально. Тричі збиралося комсомольське бюро інституту, щоб заслухати справу і тільки на третій раз Чорноволів з'явився. Ні, він не кається, не визнавав своєї помилки, а тримався незалежно, зарозуміло, виголошуючи довгелезні тиради на тему про те, що до нього задаремно вчепилися, що правда восторжествує. Обуренню членів бюро не було меж, тим більше, що комсомольська організація групи виявилася не в змозі дати належну оцінку вчинку Чорноволова.

За підлий, аморальний вчинок, за обдурювання своїх товаришів рішенням комсомольського бюро інституту Чорноволова виключено із лав ВЛКСМ. Після виявлення деяких додаткових матеріалів цієї справи буде поставлено питання про перебування Чорноволова в інституті.

І. СОКИРКО.

ЗАМРІЯЛАСЬ...

Певно, тим я на віку щаслива,
Що люблю цю землю і людей,
З ними я і сильна, і смілива,
І мені цікавий кожен день.

В. ТКАЧЕНКО.

НА БОРОДІНСЬКОМУ ПОЛІ

18 жовтня наша країна відзначила славу дату — 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року. Про героїчний подвиг народу в боротьбі з іноземними загарбниками завжди нагадує легендарне Бородинське поле. На місці, де тоділася одна з найбільших битв історії, приїхали тисячі москвичів, воїни Радянської Армії, численні гості з інших міст і сіл країни.

Центром торжества став пагорб, де колись знаходилася знаменита батарея Раєвського. Тут об 11 годині відбувся багатолюдний мітинг. Учасники його вшанували пам'ять героїв, які захистили Вітчизну від навали наполеонівських полчищ і вийшли переможцями у жорстокій війні з іноземними загарбниками.

ПРАЦІВНИКИ НАУКИ І ВИЩИХ УЧБОВИХ ЗАКЛАДІВ! БОРИТЬСЯ ЗА ДАЛЬШИЙ РОЗКВІТ НАУКИ, ЗА ТЕХНІЧНИЙ ПРОГРЕС! ГОТУЙТЕ СПЕЦІАЛІСТІВ, ГІДНИХ ЕПОХИ КОМУНІЗМУ! СЛАВА ПЕРЕДОВИМ РАДЯНСЬКИМ НАУЦІ!

ПРАЦІВНИКИ НАРОДНОЇ ОСВІТИ! ПІДВИЩУЙТЕ ЯКІСТЬ НАВЧАННЯ ДІТЕЙ, ВИХОВУЙТЕ ЇХ В ДУСІ ПРАЦОВИТОСТІ, КОЛЕКТИВІЗМУ, ВІДДАНОСТІ СПРАВИ КОМУНІЗМУ!

(Із Закликів ЦК КПРС до 45-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції).

РІК ВЕЛИКИХ ЗВЕРШЕНЬ

Рік тому, 17 жовтня, розпочав свою роботу історичний XXII з'їзд КПРС. Він прийняв Програму нашого щастя, програму розгорнутого будівництва комуністичного суспільства в нашій країні.

Проминув тільки рік з того часу, а скільки вже зроблено нашим народом! Зводяться нові фабрики і заводи, нові і нові греблі гідроелектростанцій перепиняють ріки, створюються моря. На новому піднесенні сільське господарство нашої країни. Підсумки роботи за третій квартал свідчать про те, що наша промисловість зростає ще більшими темпами, ніж у минулому році.

Великі зрушення відбулися і в галузі народної освіти. Керуючись Законом про зміцнення зв'язку школи з життям, радянські вчителі, працівники всіх педагогічних закладів країни вносять свій достойний вклад у цю всенародну справу. Радянська школа з кожним роком одержує все більшу кількість висококваліфікованих спеціалістів, які люблять свою справу, виховують людину комуністичного завтра.

Немало зроблено і в нашому інституті. Відкриття вечірнього і загальнонаукового факультетів, музикально-педагогічного відділу, оснащення кабінетів і лабораторій найновішим устаткуванням, поліпшення викладання, перегляд багатьох планів і методик, рішучий поворот до

практичних потреб школи, зроблений останнім часом всім професорсько-викладавським складом і студентами інституту, свідчать про ту велику турботу Комуністичної партії, яку вона повсякденно виявляє до нас, працівників освіти.

Ось уже рік ми керуємося в житті новою Програмою. Вона, як сонце, осяває наш переможний шлях. Все міцнішою і міцнішою стає наша хода, впевненішим крок. На нас рівняється весь соціалістичний світ, все прогресивне людство. Цим шляхом скоро підуть усі люди землі. Але ніколи не забуде людство жовтень 1961 року, коли відбувся XXII з'їзд КПРС.

НОВИНИ

В зв'язку з підготовкою до 45-х роковин Великого Жовтня значно посилилася лекційна пропаганда серед населення. Нещодавно в складі лекторської бригади обласного відділення Товариства для поширення політичних та наукових знань УРСР у Фастівський район виїжджали викладачі літературознавчих кафедр Л. Карлов, Д. Шутенко, І. Крук, П. Хропко, які виступили перед робітниками й колгоспниками.

19 жовтня в інституті відбулися загальні збори викладачів — членів Товариства.

Летять журавлі

Заискрилася неба проснінь,
Проходилою пахне земля,
І повисло густими косами
Павутиння на чисті поля.
Під гаями трава пожовтіла,
Не кигиче вже чайка вгорі;
Розпустивши широкі крила,
Вже на південь летять журавлі.

І на гілках звисає слюзою
Тихим ранком холодна роса.
Вічно хочеться бути з тобою,
Сизокрила осіння краса.
Сходить в полі озиме жито,
Небо чисте, роздолля, блакить.
Я не можу ні весну, ні літо
Так, як осінь хорошу, любити.

Г. КУПРИЙ,
студентка II курсу
українського відділу.

**У будові
КРАЇНИ****ДРУЖБА З УЧИТЕЛЯМИ**

Міцно подружилися науковці біологічного факультету КДУ ім. Т. Г. Шевченка з учителями Києва та області. Вони прагнуть передати викладачам середніх шкіл свій досвід, навчити новим методам роботи. При факультеті створено постійнодіючий семінар для вчителів, на якому відбулося шість занять. Теоретичні знання, які одержують учителі, уміло поєднуються з екскурсіями, практичними заняттями.

(«За радянські кадри»,
Київський університет
ім. Т. Г. Шевченка).

**В ШКОЛІ
КОМСОМЛЬСЬКОГО
АКТИВУ**

Регулярно відбуваються заняття школи комсомольського

активу в Київському політехнічному інституті.

Цікаво було організовано заняття школи, що відбувалося в спортивному таборі інституту протягом трьох днів. Спогадами про XIV з'їзд ВЛКСМ поділився перший секретар Жовтневого райкому ЛКСМУ Ю. Колесник. З доповідями про ідейно-політичне виховання студентів виступили члени комсомольського комітету. Активісти гаряче обговорили питання особистої участі кожного комсомольця в будівництві комунізму, виховання людини майбутнього, неухильного здійснення морального кодексу будівника комунізму.

(«За радянського інженера»,
Київський політехнічний
інститут).

ЛИСТИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Вони різні. Першокурсники здебільшого діляться першими враженнями від перебування в інституті, надсилають вірші. Старшокурсники стриманіші: їх більш за все цікавить внутрішнє життя нашого вузу, вони почувають тут себе впевненіше. Тому й частіше їх листи сповнені турботи про поліпшення нашого навчання, всієї роботи. Дехто, правда, переходить на сувору прозу, тобто забуває навіть свої перші літературні спроби, навіть листів додому не пише. А є й такі, що приносять перші оповідання. Таких наша багатотиражка вітає найсердечніше. У цьому номері подаємо не тільки листи наших читачів, але й окремі малюнки, фото. Також вміщуємо відповіді на деякі з них.

На громадських засадах

Наодній виробничих нарад постало питання про підвищення кваліфікації наших співробітників. Виступили товариші і говорили, що бібліотека одержує багато іноземних журналів, які потрібно пропагандувати серед наших читачів, а також рекомендувати їм іноземну літературу — все не говорить про те, що визріла необхідність у вивченні іноземної мови. Так виникла ідея про створення гуртка англійської мови.

Ми звернулися в профком з проханням допомогти знайти нам викладача — і незабаром Клавдія Миколаївна Шабатина виявила бажання вести на громадських засадах наш гурток. Вона вміло підійшла до різних за віком і підготовкою «учнів» (дехто з нас був знайомий з англійською мовою, інші вивчають її вперше), так побудувала роботу, щоб враховувати індивідуальні можливості кожного з нас.

Треба сказати, що Клавдія Миколаївна, хоч і не має достатньої кількості часу (у неї троє дітей, робота викладача інституту, яка вимагає багато часу і енергії), проте вона систематично раз на тиждень проводить з нами двогодинні заняття, із захопленням розповідає нам про історію і особливості англійської мови, дає основні навички вимови, читання і розмовної практики. При тому наш педагог відзначається вимогливістю, людиною чуйною і справедливою.

Спасибі їй за це.

Працівники бібліотеки.

.....

„ЗАЄЦЬ“ МИКОЛА СОПІЛЬЧУК

(Гумореска)

Вскочивши у тролейбус, я примостився на вільному місці, в самому кутку. Ще до того переді мною виразно мелькнула вивіска з назвою: «Тролейбус без кондуктора». «То ще краще», — почав міркувати я, підраховуючи зараня свій «капітал» і кількість днів до одержання стипендії, — брати квитка я не буду. Невеликий це гріх. Держава не збідніє, якщо якийсь там Микола Сопільчук пройде без квитка».

Так я міркував, виправдовуючи себе, як знезачка закралася в хід моїх міркувань думка: «Що ж буде, коли контролер

звичайно, брали квитки. Звисаючи з каси стрічка коле мені очі, а рука мимоволі тягнеться в кишеню, до мідяків. Я вирішив потай спостерігати за пасажирками. «Чи не підозрюють?» Мене чомусь хвилює погляд сивого дідугана. Чому він так втупився у мене? А ота школярка у формі? Вкинула монети в касу, відірвала квитка і з усмішкою глянула на мене, немов промовила: «Бач, а я взяла квитка!».

Раптом над головою: — Юначе! — Я — ні живий, ні мертвий. Невже? — Візьміть мені, будь ласка, квиток... Я мовчки виконую цю операцію і передаю

хресті вулиць міліціонера і про себе мусив був відзначити, що і він пильно-пильно подивився на мене. Саме на мене!

Зулинка. Нарешті моя! І я, ні на кого не дивлячись, раптом виімаю монети, кидаю в касу, рву квиток і... вилітаю на вулицю.

Влившись у людський потік, весело крокую, сміливо поглядаючи в очі прохожих.

Ось що мені розповів мій товариш, першокурсник Микола Сопільчук.

А. ГУСАК,

студент I курсу
українського відділу

ДОРОГА РЕДАКЦІЄ!

Хочу поділитися думками і враженнями через газету з своїми товаришами по інституту.

Методисти, листуючись з нами, запитують, як у нас, студентів IV курсу мовно-літературного факультету, справи.

Коротко відповісти на це запитання важко. Але раніш, ніж почати розмову на цю тему, хочеться сказати одне: хоч ми і піонери у справі річної педагогіки, проте впевнені, що це справа хороша, ефективна і потрібна.

Як зустрічають школи людей, подібних до нас, учителів-студентів? Школи з радістю відчиняють нам свої двері. Ласкаво просимо до нас! Сійте знання! Виховуйте наших дітей!

Починаємо робити перші кроки у цій відповідальній, великій, всенародній справі — в справі народної освіти, в справі виховання нового молодого покоління, яке житиме при комунізмі.

І ось тут ми випробуємо себе, дивимось, що нам дав інститут і що вимагає від нас школа.

В цьому питанні не все гаразд. Якось Борис Миколайович Кулик говорив: «Інститут дає студентам наукові знання». Хороме висловлювання. І труднощі наші полягають саме в тому, що ми з наукової точки зору повинні перейти на конкретну суто ділову, практичну сторону цього питання — викладу програмового матеріалу так, щоб він був повністю сприйнятий і засвоєний учнями. Програма інституту і програма школи —

два фактори, що підкреслюють слова нашого викладача.

В цьому питанні — в питанні зближення студентів з програмою школи належне місце повинні займати кафедри методики викладання мови і літератури.

Є велике побажання цим кафедрам — переглянути свої навчальні плани. Включити і включати в програми передовий досвід кращих шкіл України і Союзу. Розширити треба обсяг програми цих кафедр, зконкретизувати програмовий матеріал.

Хочеться сказати декілька слів на адресу кафедри педагогіки.

Такий розділ, як «Піонерська робота», в лекційних курсах і на практичних заняттях дуже і дуже мало висвітлюється.

Що таке виховна робота в класі (мається на увазі класний керівник і класне керівництво)? Про це інститут мовчить, а школа вимагає це все ставити на перший план, бо перед школою висунуто велике завдання — дати знання і виховати дітей так, щоб вони стали повноцінними будівниками нового світу.

На третьому курсі мовно-літературного факультету читається курс методики викладання мови і літератури в школі. Надійде час практичних занять. Викладачі почнуть вимагати від студентів складати календарні плани і тематичні розробки уроків.

Товариші третьокурсники!

Не ухиляйтесь від цієї роботи, не одмахуйтеся від неї, не

Розпочалися заняття. Фото В.Тимошенка.

знайде?» Соромно якось стало. Аж холод по спині пройшов.

Людей нашло багато, і мені стало важко спостерігати за передньою площадкою, куди мусить зайти небажаний для мене контролер. Щоб зайняти вигіднішу позицію, я піднявся і підійшов поближче до дверей. Так і пройшов ще кілька зулинків.

Заходили нові пасажирки і, як

незнайомому громадянину, голос якого мене так налякав, квитка. Тут же з острахом помічаю, що руки мої ледь-ледь тремтять. Непомітно зиркаю на діда. Він не зводить свого пильного погляду з мого обличчя. Та я вдавано байдуже задивляюсь у вікно тролейбуса.

Здивуванню моєму не було кінця, коли я побачив на пере-

Тов. Л. Марараш!

Ваш лист ми одержали. Хочемо одразу сказати, що в ньому багато гірких слів, нарікань, незадоволення. Ви обурені несправедливим до Вас ставленням. В чому ж воно виявилось? Виходить, якщо слідувати за думками, висловленими в листі, винуваті деканат і члени комітету комсомолу інституту. Вони обіцяли поселити Вас у гуртожиток, але не зробили цього, вони не цікавляться умовами

.....
відбувайте її як-небудь. Навпаки, викиньте в цю роботу. Запитуйте у викладачів, цікавтесь усім, хоч, правда, всіх питань не можна передбачити. Поурочні плани — це зброя вчителя, це його молот, яким він пробиває дорогу знанням.

Передаю привіт нашим першокурсникам.

Ім якраз і хочеться побажати з перших днів в інституті брати все, що тільки можливо. А можливостей багато!

ВАСИЛЬ ТКАЧУК,
студент IV курсу українського відділу.

Крим, м. Красногвардійськ.

Хоч у футбол ганяй

Ремонт приміщення інститутської їдальні розпочався 25 червня і, нарешті, закінчився аж 10 жовтня. Ось у такому стані перебувало воно півтора тижні тому. Часу для ремонту було вдосталь, а результати незначні. Замінено лише плити, і то — на меншу, а все інше залишилося точнісінько таким, як було. Буфет нікуди не перенесено, в кімнаті завиробничством та на звільненій від старої плити площі хоч у футбол ганяй. Зате у залі місць не збільшилося ні на одне. Може тому працівники їдальні ще й досі не наважуються почепити вивіску, яка б свідчила, що їдальня дійсно почала функціонувати.

Вашого життя на квартирі, коротше, Ви залишені напризволяще. Делікатно кажучи, у Вашому листі більше обурення, ніж аргументів, бо, справді, ніяких конкретних заперечень по суті з приводу виступу газети від 6 жовтня Ви не наводите.

Вас обвинувачують в тому, що Ви висунули сміховинну причину для того, щоб відмовитись від поїздки на цілину. Ми б і хотіли знати, чому Ви так відповіли своїм товаришам, які збиралися вирушати туди ж разом з Вами? Ось що нас цікавить. Ви ж не можете заперечити того, що так, як надруковано в газеті, було і насправді?!

Отже, не сердитись потрібно, а врахувати надалі допущений промах і якомога скоріше довести ділами, що Ви просто помилилися, що таке більше не повториться.

„КОМІТЕТ РЕКОМЕНДУЄ“

З вини автора в статті під такою назвою (№ 23(191), від 13 вересня ц. р.) були допущені помилки. Зокрема, це стосується аспірантки нашого інституту Т. Ізвєкової, про яку сказано, що вона «перед комсомолом не заслужила такої високої честі» (рекомендації в аспірантуру. — Ред.). Справа в тому, що до вступу її в аспірантуру комітет комсомолу складу 1960/1961 навчального року ніякого відношення не мав, і ця думка просто перекручує справу, незаслужено порочить людину.

Відносно В. Синьова треба сказати, що насправді було трохи інакше. Комітет ЛКСМУ інституту давав йому рекомендацію для вступу в аспірантуру через два роки, але заперечував проти його кандидатури на посаду асистента кафедри дефектології. Партійним бюро, а потім і Вченою радою рекомендація комітету комсомолу була відхилена.

Редакція газети просить у тт. Ізвєкової і Синьова вибачення за допущені неточності і перевертання.

Мал. М. Аврамчука.

Редактор П. ХРОПКО.